

ΜΙΣΕΛ ΜΠΥΣΣΙ

Κώδικας
Αρσέν Λουπέν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

ΜΙΣΕΛ ΜΠΥΣΣΙ

Κώδικας Αρσέν Λουπέν

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΓΑΛΛΙΚΑ

ΣΤΑΥΡΟΣ ΠΑΠΑΣΤΑΥΡΟΥ

«Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου».

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία
Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 573
Μισέλ Μπουσί, *Κώδικας Αρσέν Λουπέν*
Michel Bussi, *Code Lupin*
Μετάφραση: Σταύρος Παπασταύρου
Υπεύθυνη έκδοσης: Σταύρη Ιωαννίδου
Διορθώσεις-Επιμέλεια: Βάλια Μπράβου
Σελιδοποίηση: Παναγιώτης Βογιατζάκης
Copyright© Michel Bussi, 2006
Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης ΑΕΕΔΕ
(Εκδόσεις Πατάκη), 2021
Πρώτη έκδοση στη γαλλική γλώσσα
από τις εκδόσεις Éditions des Falaises, Ρουέν 2006
Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα
από τις Εκδόσεις Πατάκη, Αθήνα, Απρίλιος 2023
KET Δ760 ΚΕΠ 171/23
ISBN 978-618-07-0380-1

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ,
ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 210.52.05.600, 801.100.2665, ΦΑΞ: 210.36.50.069
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078
ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ - ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΘ),
570 09 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ, ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, ΦΑΞ: 2310.70.63.55
Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Όλα τα μέρη, μνημεία, κάστρα, ερείπια, εικονοστάσια, παρεκκλήσια, υπόγεια περάσματα που περιγράφονται σε αυτό το βιβλίο είναι υπαρκτά. Μπορεί κανείς ακόμα και σήμερα να τα επισκεφτεί.

Όλα τα επεισόδια που σχετίζονται με τις περιπέτειες του Αρσέν Λουπέν είναι όντως βγαλμένα μέσα από το έργο του Μορίς Λεμπλάν. Ο καθένας μπορεί να ανατρέξει εκεί και να τα διαβάσει.

Όλα τα στοιχεία που αναφέρονται στον Κώδικα Αρσέν Λουπέν είναι πραγματικά...

Είστε ελεύθεροι να πιστέψετε στη δική μας εκδοχή... ή να φανταστείτε κάποια άλλη...

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ

Από το 1905 ως το 1939, ο Μορίς Λεμπλάν έγραφε εξήντα περιπέτειες του Αρσέν Λουπέν. Πολλές από αυτές τις περιπέτειες, κυρίως οι πιο μυστηριώδεις, διαδραματίζονται σε μια περιοχή που ο ίδιος ο Λεμπλάν ονόμασε « τρίγωνο του Κο » ή « χρυσό τρίγωνο ». Ένα γεωγραφικό τρίγωνο, μέσα στο οποίο άλλωστε ο Μορίς Λεμπλάν πέρασε το μεγαλύτερο μέρος της ζωής του.

Το 1955, ο Ρεϋμόν Λεντόν, δήμαρχος του Ετρετά και φίλος του Μορίς Λεμπλάν, εκδίδει με το ψευδώνυμο Βαλέρ Κατογκάν *Το Μυστικό των Βασιλέων της Γαλλίας. Η Αληθινή Ταυτότητα του Αρσέν Λουπέν**. Σε

* Μέσα στο κείμενο αναφέρονται αρκετοί τίτλοι έργων του Λεμπλάν. Όσα έχουν μεταφραστεί στα ελληνικά σημειώνονται με αστερίσκο και δίνεται η ελληνική μετάφρασή τους.

αυτό το σύντομο δοκίμιο υποστηρίζει ότι μέσα στο μυθιστόρημα *Η Κούφια Βελόνα* κρύβεται κάποιος ιστορικό μυστικό. Το έργο αυτό είναι σήμερα εξαντλημένο και δυσεύρετο.

Τα απότομα βράχια της ακτής του Αλμπάτρ, από τη Χάβρη ως το Τρεπόρ, υποχωρούν κάθε χρόνο, κατά μέσο όρο, περίπου κατά είκοσι ένα εκατοστά. Τα περισσότερα μέσα πρόσβασης στη θάλασσα, σκάλες, σκαλοπάτια, υπόγεια περάσματα, κατασκευασμένα υπομονετικά από τους ανθρώπους εδώ και αιώνες, είτε έχουν εξαφανιστεί πια είτε είναι απρόσιτα και απαγορευμένα για το κοινό.

Κάθε χρόνο, σχεδόν δύο εκατομμύρια επισκέπτες απ' όλο τον κόσμο έρχονται στο Ετρετά, για να θαυμάσουν τη Βελόνα.

Εδώ ο τίτλος πρωτοτύπου είναι: *Le Secret des Rois de France. La Véritable Identité d'Arsène Lupin.* (Σ.τ.Ε.)

ΤΟ ΧΡΥΣΟ ΝΟΜΙΣΜΑ

Ο Ζεράρ Μεγιέ δίστασε για μερικά δευτερόλεπτα προτού μπει στο τουριστικό γραφείο του Σαιν-Βαλερύ-αν-Κο, αυτό το περίεργο, ιδιόμορφο, μακρόστενο κτίριο με τις ξυλοδεσιές. Εκείνη την 11η Ιουλίου, ένας καυτός ήλιος χτυπούσε ολημερίς το μικρό παραθαλάσσιο θέρετρο. Αυτό συνέβαινε εδώ και μια βδομάδα, και μοναχά οι σφοδρές καταιγίδες κάθε βράδυ διέκοπταν τον καύσωνα. Τούτο το σούρουπο όμως, για την ώρα, κανένας άνεμος δεν έπνεε και οι σημαίες, ευρωπαϊκή, γαλλική και νορμανδική, κρέμονταν ασάλευτες, τεμπέλικες, μπροστά στο δημαρχείο. Λίγα μέτρα πιο κει, τα πολύχρωμα σκάφη της μαρίνας λικνίζονταν απαλά. Παγιδευμένα στην άμπωτη. Έπρεπε να περιμένουν κάμποσες ώρες ώσπου να μπορέσουν να βγουν έξω στη θάλασσα.

Ο Ζεράρ Μεγιά έσταζε ακόμη ιδρώτα. Διέσχισε στο τέλος τη χαμηλή πόρτα με την ξύλινη διακόσμηση σκύβοντας το κεφάλι. Μπαίνοντας μέσα, αναρίγησε. Ακόμη ήταν γυμνός από τη μέση και πάνω. Δεν είχε καν σκεφτεί να ρίξει επάνω του ένα μπλουζάκι. Εδώ και πάνω από πενήντα χρόνια, γνώριζε τη γοητεία που ασκούσε το γυμνό του κορμί. Στο κάτω κάτω, πήγαινε εκεί για να προσφέρει εξυπηρέτηση. Ωστόσο, δεν του είχε περάσει από τον νου ότι θα είχε μια τέτοια συνάντηση. Πίσω από το γραφείο της, γεμάτο στοίβες από διαφημιστικά φυλλάδια, η κοπέλα σήκωσε το βλέμμα και τον κοίταξε. Κατ' αρχάς ήταν αυτά τα μαύρα μάτια της που αναστάτωσαν τον Ζεράρ, μάτια βαθιά, σπανιόλικα. Ανδαλουσιανά, σκέφτηκε αμέσως. Η νεαρή φορούσε ένα λευκό δαντελένιο μπουστάκι, που άφηγε γυμνούς τους μελαφούς της ώμους. Τα μακριά της μαλλιά, πιασμένα πρόχειρα σε κότσο, μαύρα κι αυτά, θαρρείς πως ανυπομονούσαν να ελευθερωθούν, για να χαϊδέψουν αυτό το μπούστο. Ο Ζεράρ έμεινε ακίνητος για μια στιγμή. Είχε ακόμη λίγο χρόνο για να θαυμάσει τους δύο μεγάλους ασημένιους κρίκους που το κορίτσι φορούσε για σκουλαρίκια. Του χαμογέλασε και πέταξε μια καλημέρα με μια αξιολάτρευτη ελαφρά ισπανική προφορά.

Ισπανίδα. Από την Ανδαλουσία σίγουρα. Ο Ζεράρ δεν είχε κάνει λάθος. Ελαφρώς ταραγμένος ακόμη, προχώρησε προς τη θυρίδα. Πρόλαβε να παρατηρήσει τη μικρή κονκάρδα που είχε καρφιτωμένη στο στήθος της: «Παλόμα. Ασκούμενη».

«Βρήκα αυτό... Στην παραλία».

Έβγαλε από την τσέπη του σορτς του ένα χρυσό νόμισμα και το απίθωσε μπροστά στην κοπέλα. Εκείνη, ξαφνιασμένη, παρατήρησε πιο προσεκτικά το εύρημα. Το νόμισμα ήταν πολύ φθαρμένο, μα μπορούσε κανείς ακόμη να διακρίνει καθαρά το περίγραμμα μιας κορόνας, όπως και κάποιες αγγλικές λέξεις. Εξετάζοντάς το από πιο κοντά, διάβασε μια χρονολογία: 1905.

«Στην παραλία το βρήκατε;»

Το χαμόγελο της νεαρής ασκούμενης, η προφορά της, ή και τα δύο μαζί, έκαναν για άλλη μια φορά τον Ζεράρ να ριγήσει.

«Ναι» μουρμούρισε. «Είχαμε πάει για φάρμα με τα πιτσιρίκια. Εκμεταλλευτήκαμε την άμπωτη. Το βρήκε η μικρή, κάτω απ' τα βράχια. Μιας και δεν ήταν δικό μας, σκεφτήκαμε μήπως κάποιος ερχόταν να το αναζητήσει...»

Το κορίτσι από την Ιβηρική Χερσόνησο κοίταξε για μια στιγμή τον Ζεράρ με ενδιαφέρον.

«Ευχαριστώ» είπε. «Κάνετε καιρό διακοπές εδώ; Αν δεν το αναζητήσει κάποιος τις επόμενες μέρες, θα μπορούσα να σας το επιστρέψω;»

«Όχι, δεν είναι ανάγκη. Δεν είναι δικό μας. Έτσι κι αλλιώς φεύγουμε αύριο. Κρατήστε το. Δεν έχετε εδώ κανένα μουσείο για τέτοιου είδους πράγματα;»

Η Παλόμα χαμογέλασε.

«Ευχαριστώ» πρόσθεσε.

«Τίποτα, τίποτα, σας διαβεβαιώ. Σιγά το πράμα. Άλλωστε είναι φυσικό. Εμείς απλώς το βρήκαμε, αυτό είναι όλο.»

Ο Ζεράρ την αποχαιρέτησε γνέφοντας ελαφρά και βγήκε απ' το τουριστικό γραφείο. Η Παλόμα έμεινε μόνη. Πήρε πάλι το νόμισμα στο χέρι της. Επρόκειτο σίγουρα για νόμισμα αξίας. Ήταν χρυσό, χωρίς καμία αμφιβολία. Ήταν φοιτήτρια Ιστορίας και είχε αποκτήσει κάποιες γνώσεις γύρω από αυτά τα παλιά αντικείμενα. Προσπάθησε πάλι να ξεδιαλύνει καλύτερα τις επιγραφές. Η χρονολογία 1905 είχε τραβήξει την προσοχή της. Έριξε μια ματιά στη μαρίνα μέσα από την τζαμόπορτα. Ο Ζεράρ είχε ήδη εξαφανιστεί. Μια παράξενη απορία σχηματίστηκε τότε στο μυαλό της. Πόσοι από τους τουρίστες που βρίσκουν ένα χρυσό νόμισμα στην παραλία θα το πήγαιναν στο δημαρχείο; Λιγότεροι από τους μισούς αναμφίβολα. Ναι, πολύ λιγότεροι. Δέκα τοις εκατό το πολύ ίσως; Το να κρατήσεις για τον εαυτό σου κάποιο νόμισμα που βρήκες δεν είναι δα και καμιά ατιμία. Δέκα τοις εκατό είναι ήδη μεγάλο ποσοστό, αν το καλοσκεφτείς. Η επαγωγική λογική της Παλόμα τέθηκε πολύ γρήγορα σε λειτουργία. Τέτοιου είδους συλλογισμούς έκανε πάντα. Με υποθέσεις και αλλεπάλληλα συμπεράσματα. Αν δεχόταν κανείς ότι λιγότεροι από το δέκα τοις εκατό των τουριστών θα πήγαιναν στο δημαρχείο ένα χρυσό νόμισμα που είχαν βρει, θα έπρεπε να κάνει δύο υποθέσεις. Ή το χρυσό νόμισμα που κρατούσε στα χέρια της είχε την τύχη να βρεθεί από κάποιον από αυτούς τους λίγους τουρίστες που άντεχαν να μην το βάλουν στην τσέπη τους (αν και αυτή η εκδοχή ήταν στατιστικά πολύ απίθανη) ή, και αυτή η δεύτερη υπόθεση της

φάνηκε αμέσως πολύ πιο αληθοφανής, υπήρχαν πολλά χρυσά νομίσματα διάσπαρτα στο Σαιν-Βαλερύ-αν-Κο, στην ακροθαλασσιά, κάτω από τα βράχια, ανάμεσα στα βότσαλα, διασκορπισμένα από τα κύματα. Καμιά δεκαριά. Ίσως και παραπάνω. Πολλοί τουρίστες είχαν βρει αυτά τα νομίσματα... Και σύμφωνα με τις πιθανότητες, κάποια δεδομένη στιγμή, ένα από αυτά τα νομίσματα είχε βρεθεί από κάποιον άντρα ιδιαίτερα έντιμο.

Η Παλόμα όχι μόνο ένωσε περήφανη για το συμπέρασμα της, μα σκέφτηκε πάνω απ' όλα πως της άνοιγε τη δελεαστική προοπτική ενός θησαυρού κάτω από τα βράχια. Έμεινε για μια στιγμή να ονειροπολεί, χαζεύοντας στο βάθος το πολύχρωμο δάσος από κατάρτια ιστιοφόρων στη μαρίνα. Πρώτα απ' όλα, η υπόθεσή της της πρόσφερε ένα πρόσχημα, ένα ανέλπιστο πρόσχημα για να έρθει σε επαφή με τον Ρολάν Μπεργκτόν. Τον καθηγητή Ρολάν Μπεργκτόν, επιβλέποντα της μεταπτυχιακής της εργασίας. Η Παλόμα ήταν μια Ισπανίδα φοιτήτρια, που καταγόταν από την Καρθαγένη της Μούρθια. Στη Γαλλία διευκρίνιζε τακτικά πως δεν ήταν Ανδαλουσιανή. Η Μούρθια είναι μια πολύ μικρή αυτόνομη επαρχία, που διατηρεί την ανεξαρτησία της απέναντι στη σπουδαία ανδαλουσιανή της γειτόνισσα. Έκανε εδώ και έξι χρόνια σπουδές στη Γαλλία, στο πλαίσιο του προγράμματος ανταλλαγών Erasmus. Είχε ολοκληρώσει ένα μεταπτυχιακό Ιστορίας και Προστασίας της Πολιτιστικής Κληρονομιάς, υπό την καθοδήγηση του διάσημου καθηγητή Ρολάν Μπεργκτόν. Εδώ

και λιγότερο από δέκα μέρες, είχε παρουσιάσει τη διπλωματική της για τις πηγές και τις κρήνες του Κο, αποσπώντας την υψηλότερη βαθμολογία. Ήδη της έλειπε ο γοητευτικός καθηγητής της. Εκείνος ήταν που, χάρη στις γνωριμίες του, της είχε βρει αυτή τη θέση της ασκούμενης στο ταξιδιωτικό γραφείο του Σαιν-Βαλερύ-αν-Κο. Όσο για την ίδια, δε χρειαζόταν να επιστρέψει στην Ισπανία πριν από τον Αύγουστο.

Με κάποιον δισταγμό, σχημάτισε τον αριθμό τηλεφώνου του πανεπιστημίου της Ρουέν. Ως συνήθως, ζήτησε τη γραμματεία του προγράμματος μεταπτυχιακών σπουδών «Κατάρτιση, Κριτική, Τεχνογνωσία». Της απάντησε μια κουρασμένη φωνή:

«Πανεπιστήμιο της Ρουέν, καλημέρα».

«Καλημέρα» είπε η Παλόμα με σκερτσόζικη φωνή «θα ήθελα να μιλήσω με τον καθηγητή Μπεργκτόν».

«Ποιος τον ζητεί;» ρώτησε η κουρασμένη φωνή.

«Παλόμα Κορτέθ. Υπέβαλα τη διπλωματική μου με τη βοήθειά του πριν από δέκα μέρες».

«Οι συσκέψεις έχουν τελειώσει, δεσποινίς. Όλοι οι υπολογιστές έχουν πλέον κλειδωθεί. Τον Σεπτέμβριο...»

Η Παλόμα ένιωσε αμέσως ότι θα ήταν πολύ δύσκολο να εξασφαλίσει ραντεβού.

«Δεν έχει καμία σχέση αυτό. Αφορά την περίοδο της άσκησής μου... Έχω μία πληροφορία να του δώσω. Μία σημαντική πληροφορία».

«Θα του το μεταφέρω. Περί τίνος πρόκειται;»

«Είναι προσωπικό...»

«Λυπάμαι, δεσποινίς, αλλά ο καθηγητής Μπεργκτόν είναι ιδιαίτερα απασχολημένος σήμερα. Αυτή τη στιγμή είναι σε σύσκεψη. Το απόγευμα φεύγει για το εξωτερικό. Θα είναι πολύ δύσκολο. Ξέρετε, το πανεπιστήμιο κλείνει σε μια βδομάδα».

Η Παλόμα ένωσε να εκνευρίζεται με την πανεπιστημιακή γραφειοκρατία. Για άλλη μια φορά, συλλογίστηκε. Παρ' όλα αυτά, η ίδια η γραμματέας τής έδωσε τη λύση:

«Αν είναι σημαντικό, δεν έχετε παρά να του στείλετε ένα μείλ».

Μείλ! Μα ασφαλώς. Η Παλόμα έκλεισε το τηλέφωνο και άνοιξε αμέσως το ηλεκτρονικό της ταχυδρομείο. Τους τελευταίους μήνες είχε επικοινωνήσει πολλές φορές έτσι με τον Ρολάν Μπεργκτόν: του έστειλε τα κεφάλαια της διπλωματικής της, εκείνος τα διάβαζε και έκανε διορθώσεις. Κάθισε και σκέφτηκε για μια στιγμή. Εκείνη τη μέρα ήταν απασχολημένος. Τη μεθεπόμενη έφευγε για το εξωτερικό. Έπρεπε να βρει έναν τρόπο να τον σταματήσει. Πληκτρολόγησε τα εξής: «Κύριε καθηγητά, ένα χρυσό νόμισμα βρέθηκε σήμερα από έναν τουρίστα κάτω από τους βράχους του Σαιν-Βαλερύ-αν-Κο. Το νόμισμα αυτό βρίσκεται στην κατοχή μου. Θα ήθελα να σας μιλήσω γι' αυτό όσο το δυνατόν συντομότερα. Φιλικά. Παλόμα Κορτέθ». Δίστασε προτού συμπληρώσει το «θέμα» του μηνύματος. Τελικά πληκτρολόγησε «1905». Εκείνη τη στιγμή δεν μπορούσε να φανταστεί πως αυτά τα τέσσερα ψηφία, 1, 9, 0, 5, και μόνο αυτά, θα τραβούσαν την προσοχή

του καθηγητή, κάνοντάς τον ν' αποφασίσει να τη δεχτεί. Η Παλόμα πάτησε «αποστολή» και η ελπίδα της πέταξε στο εικονικό σύμπαν. Περίμενε. Για κάμποσα ατελείωτα λεπτά. Τίποτα.

Μία ώρα αργότερα, παραιτημένη, ετοιμαζόταν να κλείσει το ταξιδιωτικό γραφείο. Πριν φύγει, έλεγξε για τελευταία φορά το ταχυδρομείο της. Η ένδειξη «νέο μήνυμα» επανέφερε το χαμόγελο στα χείλη της. Το μήνυμα ήταν σύντομο, ξερό: «Ραντεβού αύριο 8.45. Γραφείο γενικού διευθυντή σχολής μεταπτυχιακών σπουδών. Ρολάν Μπεργκτόν». Το ίδιο βράδυ, η Παλόμα πήρε το τρένο για τη Ρουέν. Τα Σαββατοκύριακα δεν εργαζόταν.

Το θαλασσί, στο χρώμα των διακοπών, λεωφορείο της γραμμής TEOR την άφησε ακριβώς μπροστά στο Ινστιτούτο Έρευνας Ανθρωπίνων Επιστημών της Άνω Νορμανδίας. Το IRSHS είχε όψη καθεδρικού ναού από ολοκαίνουριο γυαλί και κυριαρχούσε στο πανόραμα της Ρουέν. Εδώ και μερικά χρόνια, το IRSHS της Άνω Νορμανδίας, και συγκεκριμένα το πρόγραμμα μεταπτυχιακών σπουδών «Κατάρτιση, Κριτική, Τεχνογνωσία», γνώριζε θεαματική ανάπτυξη. Ο Ρολάν Μπεργκτόν είχε παίξει σημαντικό ρόλο σ' αυτό. Διηύθυνε τη σχολή και το Ινστιτούτο για πάνω από δέκα χρόνια. Παράλληλα, οι περισσότερες από τις επιστημονικές του μελέτες πάνω στη μυστικιστική γεωγραφία είχαν γίνει μπεστ σέλερ και είχαν μεταφραστεί σε όλο τον κόσμο. Η ειδικότητά του ήταν να ανασυνθέτει τους

μυστικούς κώδικες που κρύβονταν μέσα στα έργα τέχνης, είτε ήταν εικαστικά είτε λογοτεχνικά είτε αρχιτεκτονικά, και να ανιχνεύει τις τοπογραφικές διασυνδέσεις μεταξύ τους. Στη συνέχεια ήρθε η τοπική αναγνώριση, έπειτα η εθνική και η ευρωπαϊκή, και πριν από δύο χρόνια περίπου, ολοκαίνουρια κτίρια ανεγέρθηκαν στη θέση των ετοιμόρροπων εγκαταστάσεων που χρονολογούνταν από τη γέννηση του πανεπιστημίου, στη δεκαετία του '60.

Αυτό το Σάββατο, 12 Ιουλίου, το πανεπιστήμιο ήταν έρημο. Η Παλόμα κατευθύνθηκε προς το γραφείο Α708. Χωρίς να μπει στον κόπο να πάρει το ασανσέρ, ανέβηκε με βήμα αποφασιστικό τους επτά ορόφους που οδηγούσαν στο γραφείο του παλιού διευθυντή του Ινστιτούτου. Δεν υπήρχε ψυχή στους διαδρόμους. Ακόμα και οι γραμματείες φαίνονταν εγκαταλειμμένες. Αντίθετα, η πόρτα του καθηγητή Μπεργκτόν ήταν ανοιχτή. Η Παλόμα προχώρησε. Ο καθηγητής δεν την είχε προσέξει, απορροφημένος καθώς ήταν στην ταξινόμηση των εγγράφων πάνω στο γραφείο του.

Ο καθηγητής Μπεργκτόν ήταν αξιολάτρευτος. Όλοι οι σπουδαστές συμφωνούσαν σ' αυτό. Υπήρχε μάλιστα κάτι απίστευτο πάνω σ' αυτόν τον άνθρωπο, που τον διεκδικούσαν οι πάντες: ήταν η ικανότητά του να περνάει τόσες ώρες με τους νέους φοιτητές, για να τους εξηγήσει μια σημείωση ή να ρυθμίσει κάποιο διοικητικό πρόβλημα. Από την άλλη, δεν υπήρχε αμφιβολία πως ο καθηγητής Μπεργκτόν προκαλούσε δέος στους φοιτητές. Για την ακρίβεια, τους εντυπωσίαζε. Γεμάτος

αυτοπεποίθηση, με απεριόριστη μόρφωση, δίχως ποτέ να λαθεύει στις κρίσεις του, ανήκε στους ανθρώπους εκείνους που οι αποφάσεις τους δεν τίθενται υπό αμφισβήτηση, οπότε δε χρειάζεται καν να τις επιβάλουν. Όταν μιλούσε, έδειχνε πάντα πως υποστήριζε το αυτονόητο, και όλη του η επιχειρηματολογία σ' έκανε σχεδόν με μαθηματική ακρίβεια να σκέφτεσαι όπως εκείνος. Μπροστά του ένιωθες πάντοτε λίγο ανόητος. Αυτή η ανωτερότητα, ακούσια βέβαια, δημιουργούσε μια απόσταση ανάμεσα στον Μπεργκτόν και τους άλλους. Αυτή την αίσθηση είχαν οι φοιτητές, και αναμφίβολα αρκετοί συνάδελφοί του.

Η Παλόμα είχε ξαφνιαστεί παρατηρώντας αυτή την αντίδραση μέσα στους διαδρόμους του πανεπιστημίου. Φυσικά παραδεχόταν κι εκείνη το ανώτερο πνεύμα του Μπεργκτόν. Όμως πολύ συχνά κατάφερε ν' αποκωδικοποιήσει τη σειρά των επιχειρημάτων του και ν' αγγίξει με το δάχτυλό της ακριβώς το πιο ευαίσθητο σημείο των συλλογισμών του. Πάνω από μια φορά, στο μάθημα, είχε εκφράσει ανοιχτά τις διαφωνίες της. Εννοείται πως ο καθηγητής Μπεργκτόν λάτρευε τη μαχητικότητά της. Επιτέλους ένας αντίλογος! Κάτι εντελώς διαφορετικό από τη στάση άλλων φοιτητών, που συχνά ήταν υπερβολικά φρόνιμοι. Πάνω απ' όλα, η Παλόμα είχε μαντέψει αμέσως πως πίσω από αυτόν τον σπουδαίο καθηγητή πανεπιστημίου με το επιβλητικό παρουσιαστικό, το άγριο χαμόγελο και τα γκριζωπά μαλλιά, αφημένα επίτηδες μακριά για να κρύβουν τα πενήντα χρόνια του, κρυβόταν ένα μεγάλο

παιδί, που ήθελε μονίμως να αρέσει. Αυτό το αιώνιο παιχνίδι του ξελογιάσματος διασκέδαζε πολύ την Παλόμα, γιατί, μπροστά σ' ένα ακροατήριο που γενικώς είχε ήδη κατακτήσει εκ των προτέρων, ο Ρολάν Μπεργκτόν ήταν αναγκασμένος να πλειοδοτήσει. Η Παλόμα ήθελε να πιστεύει πως ο σπουδαίος καθηγητής την έβλεπε κάπως διαφορετικά από τους άλλους, χάρη στο θράσος και το πνεύμα αντιλογίας της. Ένα αδιόρατο αίσθημα περηφάνιας, που κολάκευε το εγώ της.

Ωστόσο, προς το παρόν, ο καθηγητής δεν είχε προσέξει ακόμη την επισκέπτριά του. Η Παλόμα έβηξε διακριτικά και είπε:

«Κύριε Μπεργκτόν;»

Φρόντισε να πει το «Μπεργκτόν» με αγγλική προφορά, όπως προφέρει κανείς «Τζάκσον» ή «Ουάσινγκτον». Όλοι οι απερίσκεπτοι φοιτητές που, στο μάθημα, είχαν αποταθεί στον καθηγητή τους με ένα «κύριε Μπεργκτόν» αλλά γαλλικά είχαν απορριφθεί βάνουσα. Η Παλόμα δεν μπορούσε ν' αποφασίσει: το επώνυμο του καθηγητή είχε άραγε στ' αλήθεια ξενική προέλευση ή επρόκειτο για κάτι επιτηδευμένο ώστε να ξεχωρίζει από τους κοινούς Μπερτόν ή Λεμπρετόν, που συναντούσε κανείς τόσο συχνά στη βόρεια Γαλλία;

Ο καθηγητής δεν την είχε ακούσει. Ξερόβηξε πάλι. Ο άντρας σήκωσε επιτέλους το κεφάλι και πρόσεξε την Παλόμα.

«Περάστε. Παρακαλώ».

Ξαναβυθίστηκε αμέσως στα χαρτιά του. Η Παλόμα

ένιωσε κάποια απογοήτευση. Είχε φορέσει ένα πολύ κοντό σορτσάκι τζιν κι ένα πολύχρωμο εφαρμοστό μπλουζάκι λίκρα, που άφηνε να διαγράφεται η επίπεδη, ηλιοκαμένη κοιλιά της. Το βλέμμα του δε σταμάτησε καν επάνω της.

Κάθισε απέναντί του και δίχως να μιλήσει έβγαλε το νόμισμα. Το ακούμπησε πάνω στο γραφείο.

Ο Μπεργκτόν σήκωσε το κεφάλι.

«Εντάξει, τελείωσα. Με συγχωρείτε. Είμαι πνιγμένος αυτές τις μέρες. Ως συνήθως άλλωστε. Καλημέρα, μικρή μου Παλόμα. Χαίρομαι που σας ξαναβλέπω. Νόμιζα πως είχατε φύγει για Ανδαλουσία».

Η Παλόμα συνοφρυώθηκε.

«Δε θυμάστε πια ότι είμαι ασκούμενη για ολόκληρο τον μήνα! Και μάλιστα εσείς μου βρήκατε τη θέση!»

Ο Μπεργκτόν φάνηκε να σαστίζει.

«Α... Ναι» μουρμούρισε. «Σωστά...»

«Και δεν είμαι από την Ανδαλουσία» πρόσθεσε αμέσως η Παλόμα. «Ζω στην Καρθαγένη!»

«Λάθος μου! Συγχωρήστε με, παιδί μου. Έχω τόσα στο κεφάλι μου. Καρθαγένη... Στη Μούρθια. Πώς μπόρεσα να ξεχάσω την Καρθαγένη, τον Αννίβα, τους ελέφαντες;...» Το βλέμμα του έπεσε στο νόμισμα. «Το περίφημο νόμισμα» σχολίασε. «1905. Μακάρι μονάχα να ήταν αληθινό...» Πλησίασε το νόμισμα μπροστά στα μάτια του και πρόσθεσε περισσότερες λεπτομέρειες: «Μια κορόνα. Μια αγγλική κορόνα. Των αρχών του αιώνα. Ξέρετε, αγαπητή μου Παλόμα, ότι ένα τέτοιο νόμισμα αξίζει σήμερα μια μικρή περιουσία».

Η Παλόμα συλλογίστηκε για λίγο τον κάθιδρο τουρίστα που είχε εμφανιστεί μπροστά της την προηγούμενη. Αυτόν τον τίμιο άνθρωπο...

Εκείνος συνέχισε:

«Είναι αναμφισβήτητα χρυσό. Πού ακριβώς το βρήκατε;»

«Ένας τουρίστας το μάζεψε στην ακρογιαλιά, με την άμπωτη, κοντά στο Σαιν-Βαλερύ-αν-Κο».

«Μάλιστα» έκανε ο Μπεργκτόν. «Το νόμισμα λοιπόν μπορεί να προέρχεται από οπουδήποτε. Ξέρετε ότι τα βότσαλα μετατοπίζονται. Από το Ετρετά ως το Τρεπόρ, οι δυτικοί άνεμοι μπορεί να τα παρασύρουν μέχρι και εκατό σχεδόν χιλιόμετρα μακριά... Το νόμισμα μπορεί να έχει μεταφερθεί με τον άνεμο... Αδύνατο να μάθουμε από πού έρχεται...»

«Από την ακροθαλασσιά, αν μη τι άλλο» τόλμησε να πει η Παλόμα.

«Ίσως» συνέχισε ο Μπεργκτόν. «Η από την τρύπια τσέπη ενός τουρίστα. Ή να έπεσε από κάποιο ιστιοφόρο στ' ανοιχτά. Όχι, δεσποινίς, το σημαντικό είναι η χρονολογία, 1905».

«1905» είπε με ενδιαφέρον η Παλόμα. «Γιατί;»

«Διότι, αγαπητή Παλόμα, αυτή τη στιγμή την περιμένω καιρό τώρα. Πάνω από είκοσι χρόνια! Πριν από μια εικοσαετία ανακάλυψα ένα ντοσιέ. Ένα ντοσιέ ενδιαφέρον, για να μην πω συναρπαστικό. Αλλά ελλείπει στοιχείων, δεν είχα καμία άκρη για ν' αρχίσω να ξετυλίγω το κουβάρι. Οπότε το έβαλα στο αρχείο μου και άρχισα να ξεδιαλώνω άλλα μυστήρια απ' άκρη σ'

άκρη του πλανήτη μας. Όμως αυτό εδώ το είχα στην καρδιά μου, επειδή αφορούσε τη γωνίτσα μου στη Νορμανδία, την ταπεινή μου γενέτειρα, και για την ακρίβεια αυτό το μυστηριώδες τρίγωνο του Κο».

Σηκώθηκε. Άρχισε να ψάχνει σε μια μεγάλη βιβλιοθήκη, που κάλυπτε όλο τον τοίχο. Πάνω σ' ένα σωρό ράφια ήταν στοιβαγμένα εντελώς ακατάστατα βιβλία, ντοσιέ και πάκοι από διάφορες φωτοτυπίες.

Η Παλόμα πέταξε με θράσος:

«Ένα ντοσιέ είκοσι χρόνων. Αν καταφέρετε να το βρείτε μέσα σε όλο αυτό το χάος...»

Λίγα δευτερόλεπτα αργότερα, ο καθηγητής κρατούσε σφιχτά στα χέρια του ένα χοντρό ντύμα από πορτοκαλί χαρτόνι. Έσκασε ένα χαμόγελο ικανοποίησης.

«Ορίστε. Τίποτα δε χάνεται. Ακόμα και ύστερα από είκοσι χρόνια! Ωραίο μου κορίτσι, ξέρετε ποιος γεννήθηκε το 1905;»

Η Παλόμα δεν μπήκε καν στον κόπο να το σκεφτεί. Επίσης δεν της άρεσε ιδιαίτερα η προσφώνηση «ωραίο μου κορίτσι».

«Θα εκπλαγείτε. Το 1905, και συγκεκριμένα τον Ιούλιο, γεννήθηκε ο Αρσέν Λουπέν».

Η Παλόμα τον κοίταξε εμβρόντητη.

«Γνωρίζετε τον Αρσέν Λουπέν, Παλόμα; Έχει μεταφραστεί ο Μορίς Λεμπλάν στα ισπανικά;»

«Ναι, βεβαίως. Θαρρώ πως πρέπει να διάβασα κάποια από τα βιβλία όταν ήμουν νεότερη ή να είδα κάποιες ταινίες. Όμως...»

«Ασφαλώς» την έκοψε ο Μπεργκτόν. «Ο Λουπέν

είναι αναμφίβολα ένας από τους δυο τρεις διασημότερους φανταστικούς ήρωες της γαλλικής λογοτεχνίας στον κόσμο. Επιπλέον, ο Λουπέν είναι ο πρώτος πρεσβευτής της Νορμανδίας...»

Η Παλόμα χαμογέλασε ειρωνικά.

«Αρσέν Λουπέν, ο Νορμανδός διαρρήκτης... Γεννημένος το 1905... Ένα χρυσό νόμισμα, χτυπημένο το 1905, που βρέθηκε στη Νορμανδία... Βλέπω τη σύνδεση. Μόνο που, κύριε καθηγητά, ο Λουπέν δεν υπήρξε ποτέ!»

«Ασφαλώς, ασφαλώς».

Ο Μπεργκτόν άνοιξε το πορτοκαλί ντοσιέ του. Πάνω στο κάλυμμα η Παλόμα πρόλαβε να διαβάσει καθαρά «Κώδικας Αρσέν Λουπέν». Αυτός ο τίτλος τής κίνησε το ενδιαφέρον. Ο Μπεργκτόν κοίταξε το ρολόι του και αναστέναξε.

«Αύριο παίρνω το αεροπλάνο για Ρουμανία. Πολύ νωρίς το πρωί. Με προορισμό την Μπουκοβίνα. Μια εκπληκτική περιοχή της Μολδαβίας. Έχω την υποψία ότι μεταξύ των επτά περιφημων ορθοδόξων εκκλησιών που τοιχογραφήθηκαν στα χρόνια της οθωμανικής, και εν συνεχεία της καθολικής, κατοχής υπάρχουν κάποια γεωγραφικά μυστήρια. Τουλάχιστον αυτά μου ζήτησαν να ανακαλύψω... Άλλωστε έχω μια δική μου υποψία...»

Κοίταξε την Παλόμα. Εκείνη δεν τον άκουγε. Παρατηρούσε ζηλόφθονα το πορτοκαλί ντοσιέ.

«Σύμφωνοι, αλλά δεν είναι αυτό το θέμα μας».

Κοίταξε πάλι το ρολόι του.

«Είναι εννέα και πέντε. Έχω μια ολόκληρη μέρα

ελεύθερη. Θα πρέπει να αρχεί. Τι κάνετε σήμερα, Παλόμα;»

«Τίποτα» έσπευσε ν' απαντήσει.

«Πολύ καλά. Έχουμε λοιπόν καμιά δεκαριά ώρες για να αποκρυπτογραφήσουμε τον κώδικα Αρσέν Λουπέν. Χωρίς αμφιβολία φτάνουν και περισεύουν...»

Η Παλόμα τον κοίταξε έκπληκτη.

«Κύριε καθηγητά, αν δέκα ώρες είναι αρκετές... κι αν αυτό το ντοσιέ το έχετε στα χέρια σας είκοσι χρόνια, γιατί δε λύσατε νωρίτερα το μυστήριο;»

«Απλούστατα, αγαπητή μου, επειδή δεν είχα χρόνο! Έφτιαξα αυτό το ντοσιέ και είπα μέσα μου ότι όποτε θα έχω λίγο καιρό θ' ασχοληθώ μαζί του. Όμως από τότε δεν είχα ποτέ στ' αλήθεια τον χρόνο. Έτσι το έβαλα στο αρχείο. Το χρυσό νόμισμα που μου φέρατε μου ξύπνησε αυτές τις παλιές αναμνήσεις. Όταν λέω δέκα ώρες για να βρω τη λύση, μπορεί να είναι και δέκα μέρες ή δέκα χρόνια. Αυτή τη στιγμή πάντως, δεν έχω παρά δέκα ώρες. Κι έπειτα, πάνω απ' όλα, σήμερα θα μπορώ να επωφεληθώ από την επαγωγική σας σκέψη, αγαπητή Παλόμα».

Η Παλόμα φάνηκε να εκπλήσσεται. Ο καθηγητής επέμεινε:

«Όχι, όχι, μην το αρνείστε, έχετε μια αξιοσημείωτη επαγωγική σκέψη. Το μαρτυρούν οι εργασίες σας αυτό το τρίμηνο. Πολύ ανώτερη από εκείνη του δικού μου κουρασμένου μυαλού».

Η Παλόμα κοκκίνισε, κολακευμένη.

«Ωραία» συνέχισε ο καθηγητής. «Ξέρετε ποιο σπου-

δαίο λογοτεχνικό είδος χάρισε ο Μορίς Λεμπλάν στη λογοτεχνία;»

Η Παλόμα προσπάθησε μάταια να βρει μια έξυπνη απάντηση για να του δώσει. Ο καθηγητής απάντησε σχεδόν αμέσως στη θέση της:

«Δημιούργησε ένα ιδιαίτερο είδος αστυνομικού μυθιστορήματος. Στις κλασικές ιστορίες των κλοπών, των φόνων, των ντετέκτιβ, πρόσθεσε αυτό που θα μπορούσε κανείς να αποκαλέσει πλαίσιο αναφοράς. Στον Λεμπλάν όμως το πλαίσιο αυτό δε χρησιμεύει απλώς ως ντεκόρ, όπως το Λονδίνο στον Κόναν Ντόιλ για παράδειγμα. Για τον Λεμπλάν, το ιστορικό και γεωγραφικό πλαίσιο είναι αυτό που οδηγεί στη λύση του αινίγματος. Ο ίδιος ο Λεμπλάν αναγνώριζε πως αυτό ήταν αναμφίβολα το στοιχείο που διαφοροποιούσε τα έργα του από τα άλλα αστυνομικά μυθιστορήματα: το ότι χρησιμοποιούσε τη γαλλική ιστορία, τα κάστρα, τις εκκλησίες, τις κρύπτες, τα υπόγεια, τις σπηλιές, τις κωδικοποιημένες κάρτες, τα αποκρυφιστικά σύμβολα... Ο Μορίς Λεμπλάν είναι εκείνος που εφηύρε τούτο το λογοτεχνικό είδος: το αστυνομικό κυνήγι θησαυρού. Ο Νταν Μπράουν με τον *Κώδικα Ντα Βίντσι* του, ο Ουμπέρτο Έκο και όλοι οι άλλοι δεν είναι παρά διάδοχοί του! Και το κερασάκι στην τούρτα είναι ότι το λογοτεχνικό αυτό είδος το εφηύρε στη Νορμανδία! Όλα ξεκινούν μέσα στο περίφημο τρίγωνο του Κο!»

Η Παλόμα κατεύνασε την έξαρση του καθηγητή:

«Μα τι σχέση έχουν αυτά με το νόμισμα του 1905;»

«Θα φτάσω κι εκεί. Ο Λεμπλάν φαντάστηκε τρεις

θησαυρούς διασκορπισμένους στην περιοχή του Κο. Αυτά άλλωστε είναι και τα τρία καλύτερα μυθιστορήματά του, όλος ο κόσμος συμφωνεί. Το πρώτο, η *Κούφια Βελόνα*, είναι το πιο ξακουστό έργο του Μορίς Λεμπλάν. Εκδόθηκε το 1909 και είναι το δεύτερο μυθιστόρημα με ήρωα τον Λουπέν. Ο Μορίς Λεμπλάν τοποθετεί στο Ετρετά τον αμύθητο θησαυρό των βασιλέων της Γαλλίας. Το δεύτερο, η *Κόμισσα Καλιόστρο*, εκδίδεται πολύ αργότερα, το 1923, παρ' όλα αυτά ανιστορεί την πρώτη μεγάλη περιπέτεια του Αρσέν Λουπέν. Ο Μορίς Λεμπλάν ανακαλύπτει κοντά στον Σηκουάνα τον αμύθητο θησαυρό των Νορμανδών μοναχών. Το τρίτο, το *Μυστήριο της χρυσής σκόνης*, είναι ένα από τα τελευταία μυθιστορήματα του Λεμπλάν και εκδόθηκε το 1930. Εκεί φαντάζεται πως ο θησαυρός των Ρωμαίων βρίσκεται κοντά στις εκβολές του Σηκουάνα».

Η Παλόμα απάντησε με ύφος ειρωνικό:

«Ρωμαίοι, μοναχοί, Γάλλοι βασιλιάδες... Σύμφωνοι... Αλλά το χρυσό νόμισμα του 1905 από ποιον θησαυρό προέρχεται;»

Ο Ρολάν Μπεργκτόν σοβάρεψε ξαφνικά.

«Από κανέναν απ' τους τρεις! Μα είμαι πεπεισμένος ότι αυτό το χρυσό νόμισμα προέρχεται από τον τέταρτο θησαυρό του Κο! Και αν οι τρεις πρώτοι ήταν επινοήσεις του Μορίς Λεμπλάν, αυτός ο τέταρτος είναι πέρα για πέρα υπαρκτός... Και...»

Ο Μπεργκτόν δίστασε.

«Και;»

«Και έχω καταλήξει στην υπόθεση, εδώ και είκοσι χρόνια, ότι τα νορμανδικά έργα του Μορίς Λεμπλάν περιέχουν έναν κώδικα που επιτρέπει τον εντοπισμό αυτού του τέταρτου θησαυρού».

«Ορίστε;»

«Καλά ακούσατε, Παλόμα: Πιστεύω πως ο Μορίς Λεμπλάν άφησε μέσα στα μυθιστορήματα και τις νουβέλες του, τουλάχιστον σε αυτά που εκτυλίσσονται στη Νορμανδία, ενδείξεις, σημάδια, διαφορούμενα, που μας δίνουν το κλειδί του ενός και μοναδικού αληθινού θησαυρού του Κο».

«Κι αυτός ο θησαυρός από πού μπορεί να προέρχεται;»

«Έχω μια πολύ συγκεκριμένη θεωρία σχετικά. Το χρυσό σας νόμισμα την επιβεβαιώνει. Γι' αυτό όμως θα σας μιλήσω αργότερα. Ας πούμε πως θεωρώ ότι ξέρω ποιος συγκέντρωσε αυτόν τον θησαυρό και ξέρω γιατί...»

«Αγνοείτε, ωστόσο, το πού!» τον έκοψε η Παλόμα, που είχε αρχίσει να το διασκεδάζει.

«Ακόμη το αγνώω, όμως μέσα σε δέκα ώρες, με τη δική σας συμβολή, δεν αμφιβάλλω ότι...»

«Και ο Μορίς Λεμπλάν πώς το γνώριζε;» τον έκοψε για άλλη μια φορά η Παλόμα.

Ο Μπεργκτόν έδειχνε να διασκεδάζει κι εκείνος.

«Αδύνατο να τα βγάλει κανείς πέρα μαζί σας, όμορφή μου ανυπόμονη! Αδύνατο να αναπτύξει έστω και τον παραμικρό συλλογισμό. Μη βιάζεστε τόσο, Παλόμα. Ο Μορίς Λεμπλάν γνώριζε απέξω κι ανακατωτά την περιοχή του Κο. Υπήρξε σπουδαίος ποδηλάτης και

με το ποδήλατό του διέτρεξε από πάνω ως κάτω όλους τους δρόμους του Κο. Μελέτησε με μεγάλο ενδιαφέρον την ιστορία της Νορμανδίας, και ιδιαίτερα τα αρχοντικά του Κο. Έκανε συλλογή από καρτ ποστάλ και είχε στην κατοχή του πολλές εκατοντάδες. Γοητευόταν από αυτά τα πλούσια και μυστηριώδη αρχοντικά, που έκρυβαν τα μυστήριά τους πίσω από πυκνοφυτεμένες βουνοπλαγιές. Κι έπειτα, ας μην ξεχνάμε ότι ο Λεμπλάν στα έργα του συχνά εμπνεόταν από πραγματικά περιστατικά. Του άρεσε πολύ να μπερδεύει την πραγματικότητα με τη φαντασία: μέρη αληθινά με μέρη φανταστικά ή μεταφερόμενα αλλού, ονόματα αληθινά με ονόματα φανταστικά ή παραποιημένα, αληθινά περιστατικά με περιστατικά φανταστικά ή αλλοιωμένα για χάρη της πλοκής... Ο Μορίς Λεμπλάν διάβαζε τα δικαστικά χρονικά, συζητούσε, διατηρούσε σχέσεις με την αστυνομία και τη δικαιοσύνη...»

«Τι θέλετε να πείτε;»

«Μη βιάζεστε τόσο, Παλόμα. Θα σας πω περισσότερα όταν χρειαστεί. Μάθετε απλώς ότι αυτός ο τέταρτος θησαυρός, ουσιαστικά ο μόνος πέρα για πέρα αληθινός, του οποίου την ύπαρξη μου επιβεβαιώσατε μόλις, δε συγκεντρώθηκε από τους Ρωμαίους, τους μοναχούς ή τους βασιλείς...»

«Από ποιον τότε;»

«Μπορώ μόνο να σας πω ότι πρόκειται για έναν θησαυρό υπαρκτό, που συλλέχτηκε από άτομα που ζούσαν την εποχή του Λεμπλάν. Κλοπή; Έγκλημα; Αυτό είναι που πρέπει να ανακαλύψουμε».

«Ο Μορίς Λεμπλάν γνώριζε την ύπαρξή του;»

«Ναι. Από φόβο για τυχόν αντίποινα, όπως επίσης και έχοντας διάθεση για παιχνίδι, χωρίς αμφιβολία, προτίμησε να κωδικοποιήσει τα ευρήματά του. Να στρέψει αλλού την προσοχή. Αυτός είναι ο χρυσός κανόνας του Λουπέν!» Ο Ρολάν Μπεργκτόν κοίταξε το ρολόι του. «Μικρή μου Παλόμα, δε θα ήθελα να σας πιέσω, μα δυστυχώς έχουμε λιγότερες από δέκα ώρες για να ανακαλύψουμε αυτόν τον τέταρτο θησαυρό...»

«Ποια μέθοδο σκοπεύετε να ακολουθήσετε;»

«Ω, είναι πολύ απλό... Αρκεί να πατήσουμε πάνω στα χνάρια του Λουπέν».